



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: Y. L.**, zastoupena Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou, se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2005, č. j. 55 Az 6/2004 – 30,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 26. 11. 2003, č. j. OAM – 5366/VL – 19 – ZA08 – 2003, nebyl žalobkyni udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou ekonomické potíže v zemi původu - Čínské lidové republice, a dále snaha legalizovat pobyt na území České republiky.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu, jíž napadla rozhodnutí správního orgánu v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a dále ve výroku o nevztažení překážky vycestování § 91 téhož zákona. Žalobkyně výslovně namítla porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47

odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle jejího mínění správní orgán nevyšel při svém rozhodování ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, neopatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí a nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Žalobkyně rovněž namítla porušení ust. § 12 zákona o azylu, neboť má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu, resp. minimálně splňuje podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona. Pokud jde o skutkové důvody, žalobkyně odkázala na svoji žádost o udělení azylu ze dne 16. 10. 2003, protokol o pohovoru ze dne 25. 11. 2003, který s ní byl proveden, a dále na ostatní spisový materiál správního orgánu.

Vzhledem k tomu, že podání žalobkyně postrádalo předepsané náležitosti ve smyslu platné právní úpravy, zejména pak ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění, (dále jen „s. ř. s.“), byla žalobkyně po řádném poučení vyzvána k odstranění vad podání. K výzvě soudu žalobkyně doplnila žalobu ohledně skutkových důvodů tak, že podle jejího názoru žalovaný nezkoumal důvody uvedené v žádosti o azyl v širších souvislostech, zejména nebyla zvážena její osobní situace, kdy by se po návratu do země původu ocitla v neřešitelné životní situaci. Podle mínění žalobkyně je tedy na místě zkoumat, zda v jejím případě nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. Zdůraznila, že opírá svoji žalobu především o fakt, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, a to především v tom smyslu, že za dané situace se žalobkyně nemůže vrátit do země původu, neboť jí zde hrozí pronásledování ze strany státních orgánů, nemá možnost obživy, neboť je jí znemožněno najít zaměstnání. Pokud se týká skutečnosti, že na ni žalovaný nevztáhl překážku vycestování, tak podle jejího názoru v zemi původu panují takové poměry, které žalobkyni brání vrátit se zpět do České lidové republiky.

Žalobkyně vzhledem k uvedenému proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28. 2. 2005, č. j. 55 Az 6/2004 – 30, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyni uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobkyně tak nesplnila zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 12. 4. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobkyni doručen dne 11. 4. 2005, kasační stížnost byla podána na poštu k přepravě 12. 4. 2005 a doručena krajskému soudu dne 13. 4. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody obsažené § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka namítá, že se krajský soud nezabýval otázkou, zda správní orgán postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci ve smyslu ust. § 3 odst. 4 a § 46 správního řádu. Stěžovatelka dále vytýká krajskému soudu, že řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky zvláštního zřetele hodné pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona

o azylu. Vzhledem k tomu, že zákon o azylu blíže nevymezuje, co jsou humanitární důvody a výklad tohoto pojmu závisí na uvážení správního orgánu, pak podle názoru stěžovatelky, právě proto že není výčet humanitárních důvodů, ale jejich konkretizace je ponechána na uvážení správního orgánu, je nutné soudně přezkoumat meze tohoto uvážení.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka proto navrhuje kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, což odůvodnila toliko odkazem na ust. § 107 s. ř. s. tím, že právní následky rozhodnutí o neudělení azylu by pro její osobu mohly znamenat nenahraditelnou újmu, když by neměla možnost hájit své zájmy a uplatnit svá práva ve smyslu § 36 s. ř. s.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti rozsáhle vyjadřuje k námitce stěžovatelky, že jí měl být udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, a uzavírá, že na udělení azylu z humanitárních důvodů je správním orgánem ve smyslu platné právní úpravy tato otázka posuzována v rámci správního uvážení.

Kasační stížnost z uvedených důvodů považuje žalovaný za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Brně a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Brně právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S námitkami stěžovatele se Krajský soud v Brně náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelkou uváděné důvody, tedy její ekonomická situace, obava z návratu do země původu, nejsou důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy její rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory. Uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Stejně tak snaha legalizovat pobyt na území České republiky není relevantním důvodem pro řízení o udělení azylu. Na žadatelku se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Rovněž námitka, že stěžovatelce měl být z důvodu hodného zvláštního zřetele, jímž je celková politická a ekonomická situace a stav dodržování lidských práv v Čínské lidové republice, udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, je nedůvodná. V této souvislosti Nejvyšší správní soud vychází z ustálené judikatury, že na udělení azylu z humanitárních důvodů podle citovaného ustanovení zákona nemá žadatel o azyl subjektivní právo a správní orgán o tomto rozhoduje v rámci správního uvážení. Úkolem soudu není nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Nejvyšší správní soud se v tomto směru plně ztotožňuje se závěrem, jež učinil ve vztahu k této námitce krajský soud.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námitky stěžovatelky o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Brně postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu